

РЕШЕНИЕ

№ 37

гр. София, 06.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 17.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **9313** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр с чл.30а от ЗООРПСМ.

Образувано е по жалба на Е. П. Б. от [населено място] срещу Заповед № 230з-486/29.07.2019 година на Началник 06 РУ при СДВР,с която последният на основание чл.30,ал.1 от ЗООРПСМ наложил на Е. П. Б. от [населено място] забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година на основание чл.25,ал.1 от ЗООРПСМ и глоба в размер на 1000 лева.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваната заповед.Твърди се,че при издаването и са допуснати съществени нарушения на материалния и процесуалния закон,издадена е от некомпетентен орган и нищожна поради липса на дата на издаване, издадена е при отпаднало основание и в нарушение на разпоредбите на чл.35 и чл.59 от АПК, както липсват и убедителни доказателства, които потвърждават материално-правното основание за налагане на този вид принудителни административни мерки. Посочва се още,че заповедта е издадена в нарушение целта на закона и при превратно упражняване на полицейски правомощия. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание,оспорващият Е. П. Б. от [населено място] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Т. Ч.,редовно упълномощена. Съображения относно незаконосъобразността на заповедта развива и в представените по делото писмени

бележки. Заявява претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл.38,ал.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът по оспорването-НАЧАЛНИК 06 РУ при СДВР,редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, представлява от юрисконсулт П.,редовно упълномощен,който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 5076/04.07.2019 година на Директор СДВР е наредено Началникът на 06 РУ при СДВР-Комисар П. Ж. В. да бъде заместван от Комисар З. И. З.-Заместник– началник на 06 РУ при СДВР като осъществява общото и непосредственото ръководство в 06 РУ при СДВР и организира, ръководи и контролира дейностите в него, с изключение на издаване на заповеди за налагане на дисциплинарни наказания и награди от длъжността Началник 06 РУ при СДВР за времето от 05.07.2019 година до 30.07.2019 година включително.

От приложеното на лист 59 от делото Удостоверение от 22.10.2019 година на ВП Началник отдел“Човешки ресурси“-СДВР е видно,че със Заповед № 513з-5076/04.07.2019 година Комисар З. И. З. е назначен на ръководна длъжност За началник на 06 РУ при СДВР за периода от 05.2019 година до 30.07.2019 година.

На 29.07.2019 година срещу оспорващия Е. П. Б. е съставен АУАН за извършено нарушение на чл.21,т.3 от ЗООРПСМ затова,че на 28.07.2019 година около 20,30 часа в [населено място] на [улица], Стадион,, С.“по време на пропускателен режим на Сектор“ В“ във връзка с футболна среща между отборите на П.“С.“ и П.“ Ц.“ във видимо нетрезво състояние след като е бил многократно предупреден извършил умишлено противообществена проява,представляваща хулиганство по смисъла на ЗООРПСМ, изразяваща се се в преодоляване на преградни приспособления,намиращи се на спортния обект и навлизане на територията на стадиона- нарушени на чл.21,т.3 от ЗООРПСМ.

Въз основа на акта е издадено Наказателно постановление №1937/29.07.2019 година, с което на Е. П. Б. е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година и глоба в размер на 1000 лева.

На 29.07.2019 година, ответникът оп оспорването издал оспорената Заповед № 230з-486, с която наложил на Е. П. Б. на основание чл.30,ал.1,т.1 от ЗООРПСМ ПАМ-Забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година и глоба в размер на 1000 лева.

Заповедта е връчена на оспорващия лично на дата 29.07.2019 година / видно от разписката ,неразделна част от заповедта, приложена на лист 28 от делото.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка ,Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.145,ал.1 от АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от оспорване.Разгледана по

същество,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ- 230з-486/29.07.2019 година на Началник 06 РУ при СДВР представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове.При преценката,съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай,атакуваната заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник 06 РУ при СДВР, на когото изрично нормата на чл.30,ал.1,т.1 от ЗООРПСМ е предоставила правото в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице: да издаде наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10. Правомощието на Началника на съответното РУ по местоизвършване на нарушението е законово въздигнато. От доказателствата по делото също е установено, че заповедта е издадена от лицето З. И. З. изпълняващ функциите на Началник 06 РУ при СДВР по силата на изрична Заповед за заместване №513з-5076/04.07.2019 година на Директор СДВР, с която на Заместник-началник на 06 РУ при СДВР е възложено да замества Началник 06 РУ при СДВР - Комисар П. Ж. В. като осъществява общото и непосредствено ръководство в 06 РУ при СДВР и организира,ръководи и контролира дейностите в него с изключение на издаване на заповеди за налагане на дисциплинарни наказания и награди от длъжността-Началник 06 РУ при СДВР считано от 05.07.2019 година до 30.07.2019 година. Заповедта е издадена от лице, което е замествало отсъстващия титуляр Началник 06 РУ при СДВР и то по време, когато е действала заповедта за заместване. Тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Делегирането представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие.Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна.Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия,не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа,на когото са делегирани правомощията.

За разлика от делегирането,заместването се извършва в случаите, когато

лицето, титуляр на правомощия, е в обективна невъзможност да ги изпълнява. В тези случаи, предвид необходимостта от непрекъснато функциониране на административния орган, по силата на изрична писмена заповед, отсъстващият титуляр нарежда заместването му от друго, подчинено нему лице. За определения период, заместващият изпълнява правомощията на замествания в пълен обем, като върши това от името на замествания орган. Наред с това, местоизвършване на нарушението – Стадион „ С.“ попада в обслужваната от 06 РУ СДВР територия, обхващаща три административни столични района: К. село, О. купел и В., както и селата: В., М. и М. Б.. През територията на 06 РУ СДВР преминават и едни от най-оживените пътни артерии на [населено място] - [улица], [улица], [улица], Околовръстен път и други. В Чл. 9 от Правилника за устройството и дейността на МВР е посочено, че в областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им. Областната дирекция на МВР в С.-град се нарича Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Районите на действие на областните дирекции на МВР се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. По силата на чл. 26 от Правилника, Районното управление в областната дирекция на МВР се ръководи от началник, който е пряко подчинен на директора на областната дирекция. Началниците по ал. 1 и 2 осъществяват общото и непосредственото ръководство, като ръководят, планират, организират и отговарят за дейността на подчинените им звена; организират изпълнението на задачите, поставени от горестоящите им органи, отговарят за дейността на ръководените от тях звена пред директора на областната дирекция и пред неговите заместници – съобразно възложените им функции, съответно пред началника на районното управление, осъществяват взаимодействие на съответната територия с други структури на МВР, с други органи на държавна власт и на местно самоуправление съобразно функционалната си компетентност, отговарят за стопанисването на предоставените на управленията и участъците имоти и вещи – държавна собственост, налагат административни наказания и прилагат принудителни административни мерки в предвидените от закон случаи. В изпълнение на функциите си по ал. 3 началниците по ал. 1 и 2 издават заповеди.

В чл. 2 от ЗМВР е посочено, че дейността на МВР е насочена към защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението, а в чл. 6. от ЗМВР е доуточнено, че Министерството на вътрешните работи извършва следните основни дейности- оперативно-издирвателна, охранителна, разследване на престъпления, осигуряване на пожарна безопасност и защита при пожари, бедствия и извънредни ситуации, осигуряване на достъп на гражданите до службите за спешно реагиране чрез Националната система за спешни повиквания с единен европейски номер 112 (ЕЕН 112), информационна, контролна, превантивна, административнонаказателна и предоставяне на административни услуги. По силата на чл. 14 от ЗМВР, охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република България, като дейността по ал. 1 се осъществява от полицейските органи съобразно компетентността им чрез патрулно-постова дейност, териториално обслужване на населението, наблюдение на държавната граница, специфична

охранителна дейност за участие в мерките за постигане на летищна сигурност в обществените зони и периметъра на летищата и прилагане на компенсиращи мерки, охрана на обекти по чл. 92, ал. 1 и 2, обекти на МВР и дипломатически представителства, осигуряване на обществения ред при провеждане на мероприятия, конвоиране и съпровождане на лица в страната и в чужбина, освобождаване на заложници, задържане и обезвреждане на извършители на престъпления, откриване, идентифициране и неутрализиране на взривни устройства и взривни вещества, извършване на физикохимическо изследване и експертна оценка на взривни устройства и техните елементи, взривни вещества, документи и непознати вещества. В чл.31 от ЗМВР е доуточнено, че административнонаказателна дейност се осъществява от органите на МВР в предвидените от закон случаи чрез установяване на административни нарушения и налагане на административни наказания, прилагане на принудителни административни мерки.

Но заповедта е нищожна в частта, в която ответникът по оспорването е наложил глоба в размер на 1000 лева, като издадена извън правомощията на административния орган. На първо място, вярно е, че съгласно чл. 30, ал.1 от ЗООРПСМ в срок на по-късно от 24 часа от съставянето на акта по чл. 26, ал. 1 началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице издава наказателно постановление и заповед за налагане на принудителна административна мярка забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина в случаите по чл. 21, т. 1 – 10, но също така е вярно че наказателното постановление и заповедта за налагане на принудителна административна мярка са два различни акта, които се подчиняват на различен правен режим. Наказателното постановление не е и не може да бъде административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно-наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Наред с това, дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, не представлява административна дейност, а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На следващо място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/ аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон/ какъвто е процесният случай. И АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба

на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най-същественото за АУАН е това, че с него се поставя началото на едно административно- наказателно производство ,което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. В тази насока, неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, защото производството по оспорване на заповедта за налагане на ПАМ- Забрана за посещение на спортни мероприятия се развива по правилата на АПК и съдът- съответният административен и то като първа инстанция не притежава правомощия да установява законосъобразност, респективно незаконсъобразност на съставения АУАН и НП и да разглежда дали при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати или не съществени нарушения на административно-производствените правила. Тези доводи и съждения на адвокат Ч. биха били относими в друго производство- по обжалване на Наказателното постановление пред СРС, но не и пред АССГ, който действа като първа инстанция в производството по оспорване на заповед за налагане на ПАМ. Наред с това, самата норма на чл.30 от ЗООРПСМ наистина предвижда издаването на наказателно постановление и заповед за налагане на ПАМ от един и същи орган, но това на води до извод, че издателят може да смесва двата различни правни режима и да налага административно наказание един път с наказателното постановление и втори път със заповедта за налагане на ПАМ и да санкционира със заповедта за налагане на ПАМ втори път нарушителя, респективно на това лицето, което е адресат на заповедта. Налагането на административно наказание глоба в размер на 1000 лева със заповедта за налагане на ПАМ в конкретния случай води до издаване на заповедта в тази част, без органът да притежава съответната материална компетентност в производството по издаване на заповед за налагане на ПАМ да налага и административно наказание. Налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно- наказателен ред, а наред с това административната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/като вид юридическа отговорност/са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане. ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е/, вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/. Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание. Настоящото производство е административно, а не административно-наказателно. Следва да бъде отбелязано, че наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна, наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно- наказателно производство. От друга страна, административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат

като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление.

Това е така, защото в най-общ смисъл компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове-чл.146, т.1 АПК. Липсата на компетентност у издателя на заповедта за налагане на ПАМ именно в това производство да санкционира лицето, адресат на заповедта, налагайки му глоба в размер на 1000 лева, прави заповедта в тази част нищожна, непораждаща правни последици и предпоставя обявяването и в тази част.

Заповедта не отговаря на изискванията за форма и не съдържа предвидените в чл.59 АПК задължителни реквизити и е немотивирана, като в нея не са посочени мотивите защо и въз основа на какво органът определя забрана за посещение на спортни мероприятия за този срок и в какво се изразява хулиганството на оспорващия, както и в какво се изразява преодоляването на спортния обект. В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта за налагане на ПАМ при определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#). В конкретния случай, на първо място органът, издал заповедта изобщо не е мотивирал защо определя този срок от една година. Вярно е, че според чл. 25 от ЗООРПСМ. (И.. - ДВ, бр. 65 от 2018 г.) за извършени противообществени прояви по [чл. 21, т. 1 - 10](#) се налага глоба от 1000 до 2000 лв. и забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една до две години и забраната е наложена в минималния срок на предвидената граница на закона, но това не освобождава административният орган от задължението да мотивира защо налага този срок. Наред с това в самата заповед няма посочване въз основа на какво е приел административният орган, че оспорващият е извършил посоченото в заповедта хулиганство, нито пък има препращане към други доказателства, явяващи се част от административната преписка. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК

е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена в нарушение на изискванията на чл. 59 т. 4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т. 2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган се е задоволил да посочи в административния акт, само че оспорващият е извършил хулиганство и е преодолял спортния обект, без да са посочени ясни мотиви в какво се изразява хулиганството и в какво преодоляването. От самата заповед не може да се установи защо и въз основа на какво административният орган е издал заповедта. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и на съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. В настоящия случай, по същество липсват мотиви към издадената заповед, тъй като в нея не са посочени фактическите и правните основания на органа. Това е съществено нарушение, което е довело до неспазване на изискванията за форма и съставлява самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт по смисъла на [чл. 146, т. 2 от АПК](#).

При издаването на заповедта, административният орган е спазил процесуално правните разпоредби, но е нарушил материално- правните на ЗООРПСМ.

Разпоредбата на чл. 25, ал. 1. от ЗООРПСМ, сочи че за извършени противообществени прояви по [21, т. 1 - 10](#) се налага глоба от 1000 до 2000 лв. и забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една до две години. По аргумент от нормата на чл. 21, ал. 1 от ЗООРПСМ, п. 1 Противообществена проява (спортно хулиганство) по смисъла на този закон е проява, която не съставлява престъпление по смисъла на [Наказателния кодекс](#) и е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект във връзка със спортното мероприятие, изразяваща се във носене на знамена, плакати и транспаранти, на които са изобразени текстове, изображения, абривиатури и символи, подтиквачи към омраза и насилие, съдържащи обидни

квалификации или олицетворяващи идеологии, обявени за противозаконни, отказ за изпълнение на разпорежданията на отговорните за спортното мероприятие лица, ангажирани със сигурността и безопасността, или на полицейските органи, преодоляването на преградни приспособления, конструкции и съоръжения, намиращи се в спортния обект или спортната зона, нахлуване на спортния терен, паленето и поддържането на огън, хвърлянето на предмети, носенето на маски и действия за напълно прикриване на лицето или на части от него, което затруднява разпознаването, отправянето на ругатни, други неприлични изрази, жестове и поведение, които са особено вулгарни, както и изрази и скандирания, насаждащи омраза на расова, етническа или религиозна основа, носенето на оръжие и предмети, които могат да се използват като оръжие; боеприпаси; спрейове със защитен газ, с разяждащи или с оцветяващи вещества; сигнални ракети, взривни устройства, пиротехнически изделия и други общоопасни средства, отделни техни съставки; наркотични и други упойващи вещества, както и други вещества и предмети, които могат да бъдат опасни за живота и здравето на околните, предизвикване или участие в сбивания;

В чл. 30., ал. 1 от ЗООРПСМ в срок не по-късно от 24 часа от съставянето на акта по [чл. 26, ал. 1](#) началникът на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице, а от доказателствата по делото е видно, че срещу оспорващия е издаден АУАН на дата 29.07.2019 година. Предпоставка за налагането на този вид ПАМ е наличието на административно нарушение, изразяващо се хулиганство и за да е налице нарушение на посочената разпоредба, следва да са налице няколко предпоставки, а именно: да е извършена конкретна проява, в случая изразяваща се в хвърляне на предмети, и която да се съставлява престъпление по [НК](#), същата е извършена в спортния обект или в спортната зона преди, по време или непосредствено след спортното мероприятие, както и на отиване или на връщане от спортния обект и да е извършена във връзка със спортното мероприятие. В конкретния случай, съдът намира, че не е доказано по безспорен начин и няма препращане към доказателствата, събрани в административната преписка, че оспорващият е преодолял спортния обект и е навлязъл на територията на стадиона, нито пък е посочено ясно в какво точно и как се изразява преодоляването на спортния обект и навлизането на територията на стадиона. Волята на органа е неясна и от нея не може да се установи в какво точно се изразява преодоляването на спортния обект, как и по какъв начин оспорващият е преодолял спортния обект, няма и препращане към други доказателства, които са послужили като основание за издаване на заповедта и от които съдът и оспорващият да могат да направят извод за това в какво се изразява преодоляването на спортния обект-прескачане, навлизане или други действия. Заповедта за налагане на ПАМ е издадена на основание чл. 41, т. 1, вр. чл. 25, ал. 1 [ЗООРПСМ](#), които разпоредби предвиждат, че една от двата вида принудителни административни мерки по този закон е забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина, като срокът за налагане на ПАМ-забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина е от една до две години. Законът задължава административния орган, който установи извършено нарушение на [ЗООРПСМ](#) по съответния ред и след издаване на АУАН, да състави освен НП, да издаде и Заповед за налагане на ПАМ, като не е предоставена оперативната самостоятелност на органа да преценява дали да приложи ПАМ или не и затова заедно с издаденото НП е издадена и Заповед за налагане на ПАМ, но същата следва да отговаря на изискванията за редовно действие, а в случая заповедта, в частта с която е наложена забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година изобщо не отговаря на изискванията за редовно

действие на административните актове и подлежи на отмяна.

С оглед изхода на спора, в полза на оспорващия се дължат разноски, но оспорващият не е направил такива- освободен е от заплащане на държавна такса и е защитаван от адвокат Ч., която е осъществила безплатно процесуално представителство видно от приложения Договор за правна защита и съдействие на лист 6 от делото. В конкретния случай полагащото се възнаграждение на адвоката, осъществил безплатната правна помощ по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата, изчислено съгласно нормата на чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения възлиза на 500 лева и в този размер следва да се присъди на адвокат Ч. адвокатско възнаграждение.

Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на преpraщащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

В конкретния случай, отговорността съгласно [чл. 78, ал. 2 ГПК](#) се носи от

страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Тя има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора и може да бъде осъществена само по висящия процес. За да бъде реализирана е необходимо своевременно да е отправено искане пред компетентната съдебна инстанция. По отговорността за разноски съдът не може да се произнася служебно, а само по молба на заинтересуваната страна, поради което неизпълнението на това задължение погасява правото на страната да претендира разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА НА ЗАПОВЕД № 230з-486/29.07.2019 година на Началник 06 РУ при СДВР В ЧАСТТА, В която последният на основание чл.30,ал.1 от ЗООРПСМ наложил на Е. П. Б. от [населено място] глоба в размер на 1000 лева.

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № 230з-486/29.07.2019 година на Началник 06 РУ при СДВР В ЧАСТТА, в която последният на основание чл.30,ал.1 от ЗООРПСМ наложил на Е. П. Б. от [населено място]-ПАМ- Забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от една година.

ОСЪЖДА НАЧАЛИНК 06 РУ ПРИ СДВР ДА ЗАПЛАТИ НА АДВОКАТ Т. Ч. ОТ ГР. С. АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ПО РЕДА НА ЧЛ.38,АЛ.2 ОТ ЗАКОНА ЗА АДВОКАТУРАТА В РАЗМЕР НА 500 ЛЕВА, КАТО СУМАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА 06 РУ ПРИ СДВР.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211 от АПК.

СЪДИЯ: